

Οι τρεις ιστορίες της Νεράιδας Ν.

Οι τρεις ιστορίες της Νεράιδας Ν.

Grazia Mannozi και Giovanni A. Lodigiani

Περιεχόμενα

Η Νεράιδα Ν. ανακαλύπτει τη μαγεία απ' την αρχή
6

Ψιχουλάκια για τα μικρά πουλάκια
14

Το μυστήριο των χαμένων λέξεων
23

Συγγραφείς: Grazia Mannozi και Giovanni A. Lodigiani

Εξώφυλλο, εικόνες και σχεδίαση: Edoardo Bonfigli

Μετάφραση - επιμέλεια: Αλέξια Στουραϊτη

Η υλοποίηση του παρόντος έγινε με την υποστήριξη του Κέντρου για τη Μελέτη της Επανορθωτικής Δικαιοσύνης και της Διαμεσολάβησης (CeS-GReM) του Πανεπιστημίου της Ινσούμπρια

Η έκδοση του παρόντος έγινε επ' αφορμή της Εβδομάδας Επανορθωτικής Δικαιοσύνης 2021.

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή του έργου αυτού για μη εμπορικούς σκοπούς με αναφορά στους δημιουργούς, χωρίς οποιαδήποτε τροποποίηση - Creative Commons License Attribution-Non-Commercial-NoDerivates 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).

A ginger cat with green eyes is standing on a green lawn next to a large, rounded, green topiary bush. The background is filled with more greenery and trees.

Η Νεράιδα Ν. ανακαλύπτει τη μαγεία απ' την αρχή

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια νεράιδα που δεν ήθελε να αποκαλύψει το όνομά της, γιατί οι νεράιδες είναι πολύ επιφυλακτικά και ντροπαλά πλάσματα, οπότε κι εμείς θα την αποκαλούμε απλά Νεράιδα Ν. Η Νεράιδα Ν. ζούσε με τους νεραϊδοφίλους της σ' έναν μυστικό, μαγεμένο τόπο στις όχθες μιας λίμνης.

Η Νεράιδα Ν. φρόντιζε τον κήπο - ιδιαίτερα τον μικρό της ροδόκηπο -, μάζευε άγρια φρούτα με τα οποία έφτιαχνε υπέροχες μαρμελάδες, και έψηνε πεντανόστιμα κέικ. Ζύμωνε ψωμί, έπλενε τα φορέματα των άλλων νεράιδων, που ήταν λεπτεπίλεπτα σαν φτερά πεταλούδας, και φρόντιζε τα μικρά τους κατοικίδια. Οι άλλες νεράιδες φρόντιζαν το υπόλοιπο νοικοκυριό.

Μα, τόσο απασχολημένη που ήταν με τόσες δια-

φορετικές δραστηριότητες, η Νεράιδα Ν. είχε ξεχάσει... τη μαγεία!

Έψαξε παντού για το μαγικό της ραβδί, που είχε να το χρησιμοποιήσει πολύ καιρό, μα δεν το έβρισκε πουθενά. Ακόμα και η αστερόσκηνη τελείωνε, που ήταν απαραίτητη για κάποια ειδικά μαγικά. Μόνο σε ένα τελευταίο βάζο είχε απομείνει λίγη.

Η Νεράιδα Ν. είχε αρχίσει να ανησυχεί και, όπως έκανε απαλά κούνια στο κλαδί μιας μηλιάς, συνειδητοποίησε ότι είχε επίσης σταματήσει να ονειρεύεται τα πιο γλυκά και υπέροχα μαγικά ξόρκια, όπως για παράδειγμα εκείνα που κάνουν τα παιδιά ευτυχισμένα.

Ένα πρωί, ενώ ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της, άκουσε κάτι να κινείται μέσα στους θάμνους.

«Ποιος είναι εκεί;», ρώτησε η Νεράιδα Ν., προσπαθώντας να διακρίνει μέσα απ' τις φυλλωσιές.

«Εμμ... Είμαι εγώ, ο Μαρίνο», απάντησε μια φωνή μέσα από τη δαφνολιά.

- Ο Μαρίνο; Μα τι κάνεις στον κήπο μου;
- Χρειάζομαι μερικά αρωματικά φυτά για να τα βάλω στο ψητό μου.
- Μαρίνο, φύγε από τον κήπο μου! Αυτός είναι ο μυστικός κήπος των νεραϊδών! Κανείς δεν μπαίνει χωρίς άδεια!

Ο Μαρίνο ήταν ο Μάγος της Λίμνης – ένας καλός και φιλικός μάγος, και καλός γείτονας των νεραϊδών.

Όταν άκουσε τα λόγια της Νεράιδας Ν., ο Μαρίνο (τι παράξενο όνομα για έναν Μάγο της Λίμνης!) ξεμύτισε από το θάμνο και κίνησε για την έξοδο λυπημένος.

Την επόμενη μέρα, η Νεράιδα Ν. ήταν ξανά στον κήπο και σκεφτόταν τη μαγεία που είχε χάσει. Η αναπάντεχη συνάντηση με τον Μαρίνο της είχε δώσει χαρά, μα τώρα ήταν ξανά μόνη της στον ροδόκηπο.

Ξαφνικά, άκουσε έναν ύποπτο θόρυβο.

«Ποιος είναι εκεί;», ρώτησε.

«Εμμ.... Ο Μαρίνο είμαι ξανά», ακούστηκε να λέει μια φωνή πίσω από την κερασιά.

«Μαρίνο! Τι κάνεις στον κήπο μου;».

«Χρειάζομαι μερικά κεράσια για την τάρτα μου».

«Μαρίνο, φύγε από τον κήπο μου! Αυτός είναι ο μυστικός κήπος των νεραϊδών. Το ξέρεις ότι κανείς δεν μπορεί να μπει χωρίς άδεια...».

Ο Μαρίνο εμφανίστηκε πίσω από την κερασιά και, χωρίς να βγάλει μιλιά, πήγε προς την έξοδο του κήπου.

Την επόμενη μέρα, ο Μαρίνο προσπάθησε ξανά να μπει, κι αυτή τη φορά έμεινε καλά κρυμμέ-

νος πίσω από την πέργκολα με τα μεγάλα εκατόφυλλα τριαντάφυλλα. Μα ο βήχας του πρόδωσε την παρουσία του.

«Ποιος είναι εκεί;», ρώτησε ξανά η Νεράιδα Ν.

«Εμμ... Ο Μαρίνο και πάλι», απάντησε μια φωνή μέσα απ' τις μεγάλες, φουντωτές τριανταφυλλιές.

«Μαρίνο, πραγματικά! Τι κάνεις πάλι μέσα στον κήπο μου;».

«Χρειάζομαι μερικά λουλούδια για να διακοσμήσω το σπίτι μου».

«Μαρίνο! Αυτό είναι δικαιολογία! Φύγε από τον κήπο. Ξέρεις πολύ καλά ότι αυτός είναι ο μυστικός κήπος των νεραϊδών και ότι κανείς δεν μπορεί να μπει χωρίς άδεια!».

Αλλά η Νεράιδα Ν. ευχαριστιόταν ολοένα και περισσότερο να βλέπει τον Μαρίνο να καταβάλλει τόση προσπάθεια να μπει στον μυστικό κήπο.

Για μερικές μέρες, όμως, ο Μαρίνο δεν εμφανίστηκε, και έμεινε στο σπίτι του στη λίμνη. Η Νεράιδα Ν. άρχισε να λυπάται.

Τότε ο Μαρίνο, ο οποίος στο μεταξύ παρακολουθούσε στα κρυφά την πολυάσχολη νεραϊδοφίλη του, αποφάσισε να της κάνει ένα κόλπο.

Μεταμορφώθηκε σε έναν όμορφο, απαλό γάτο και, αφού περίμενε το ηλιοβασίλεμα, έκανε ένα σάλτο, σκαρφάλωσε στον τοίχο, και πήδηξε στον

νεραϊδόκηπο, και κουλουριάστηκε ακριβώς κάτω από το κλαδί στο οποίο συνήθιζε να λικνίζεται η Νεράιδα Ν., κάνοντας κούνια απαλά στο γλυκό ανοιξιάτικο αεράκι.

«Τι γλυκό γατάκι!», είπε με ενθουσιασμό η Νεράιδα Ν. βλέποντάς τον. «Ποιος είσαι; Από πού ήρθες;».

«Μιάου», απάντησε ο γάτος, καθώς τεντωνόταν στο γρασίδι.

Η Νεράιδα Ν. πήδηξε από το κλαδί, κοίταξε τον γάτο θαυμάζοντας την ομορφιά του, και άρχισε να τον χαϊδεύει απαλά όπως μόνο οι νεραϊδες ξέρουν να χαϊδεύουν.

Ο γάτος μισοέκλεισε τα μάτια του, στριφογύρισε τα μουστάκια του, και έπεσε στο πάτωμα αφήνοντας τη νεράιδα να του χαϊδέψει την κοιλίτσα.

«Τι υπέροχος γάτος», σκέφτηκε η Νεράιδα Ν., «αναρωτιέμαι πώς να έφτασε ως εδώ».

Ο γάτος φαινόταν πολύ χαδιάρης, και ανταποκρινόταν στα χέρια της με ένα απαλό γουργούρισμα.

Η Νεράιδα Ν. του έφερε ένα μπολ χλιαρό, μурωδάτο γάλα και ο γάτος της επέτρεψε να τον πάρει στην αγκαλιά της.

«Είσαι ένα γλυκύτατο γατάκι», του είπε απαλά η Νεράιδα Ν. «Αν θέλεις, μπορείς να μείνεις εδώ...».

Τότε ο γάτος ξεγλίστρησε από την αγκαλιά της νεράιδας, κι άρχισε να μυρίζει γύρω γύρω στον κήπο, σαν να έψαχνε κάποια ίχνη.

Εν τω μεταξύ, είχε φτάσει η νύχτα, και τα αστέρια άρχιζαν να εμφανίζονται στον ροζ ουρανό σαν μικρά διαμάντια.

«Τι ψάχνεις;», ρώτησε η Νεράιδα Ν. τον γάτο. Μα αυτός δεν απάντησε, παρά συνέχισε να μυρίζει τριγύρω.

«Μιάου», έκανε ο γάτος, κι άρχισε να σκάβει σε ένα σημείο του κήπου, ώσπου κάτι λεπτό και γυαλιστερό άρχισε να εμφανίζεται.

«Για να δω», είπε η Νεράιδα Ν. «Μα αυτό είναι το μαγικό μου ραβδί που νόμιζα ότι είχα χάσει! Σε ευχαριστώ! Πώς μπορώ να σου το ξεπληρώσω;».

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή τα αστέρια, που είχαν γίνει λαμπρότερα, έριξαν τη χρυσόσκονή τους μέσα στον νεραϊδόκηπο.

Και η Νεράιδα Ν. θυμήθηκε μεμιάς όλα τα μαγικά ξόρκια που της είχε μάθει η γιαγιά της όταν ήταν παιδί.

«Μα αυτό είναι υπέροχο!», αναφώνησε η Νεράιδα Ν. εκφράζοντας δυνατά τη σκέψη της.

«Γλυκέ γατούλη, θα δοκιμάσω μαζί σου τις νέες μου δυνάμεις στην τέχνη της μαγείας αμέσως τώρα!», και τον άγγιξε με την άκρη του μαγικού

της ραβδιού.

Ξαφνικά, ο γάτος άρχισε να αλλάζει μορφή, και μεταμορφώθηκε στο πλάσμα που πραγματικά ήταν.

«ΜΑΡΙΝΟ!!!», είπε η Νεράιδα Ν. γεμάτη χαρά και έκπληξη.

Κι αυτή τη φορά φρόντισε να μην τον διώξει, και για να τον ευχαριστήσει για το υπέροχο δώρο που της έκανε, του έδωσε ένα γλυκό φιλί στην άκρη της μύτης του.

Από εκείνη τη μέρα, ο Μάγος της Λίμνης και η Νεράιδα Ν. έγιναν φίλοι αχώριστοι, και έκαναν μαζί τα πιο ξεχωριστά μαγικά ξόρκια, όπως να γεμίζουν τις καρδιές των ανθρώπων με τρυφερότητα, να κάνουν τα μικρά ζώακια να ζουν ειρηνικά κι αγαπημένα, και τα τριαντάφυλλα να ανθίζουν τον Δεκέμβρη συμμετέχοντας στον στολισμό των Χριστουγέννων.

Ψυχουλάκια για τα μικρά πουλάκια

Οι πρώτες χιονονιφάδες ξεκίνησαν να πέφτουν στον κήπο της Νεράιδας Ν. Έπεφταν παντού: στα πράσινα δαφνόφυλλα, στις ψηλές αγκαθωτές τριανταφυλλιές, στα γυμνά κλαδιά απ' τις μηλιές και τις κερασιές. Σύμφωνα όλα θα είχαν καλυφθεί από ένα λευκό απαλό πέπλο.

Τα Χριστούγεννα, το χιόνι ήταν πάντα μια καλοδεχούμενη έκπληξη. Μα φέτος έπεσε τόσο πολύ χιόνι, που θα άντεχε για μέρες χωρίς να λιώσει, χαρίζοντας σπίθες χαράς στα μάτια των παιδιών, και ζωντανεύοντας το παιχνίδι τους. Η Νεράιδα Ν. σκαρφάλωσε στο ψηλότερο κλαδί της μηλιάς. Αφού οι νεράιδες βλέπουν πολύ μακριά, μπορούσε από εκεί να παρακολουθεί τα παιδιά να παίζουν στη ζεστασιά των σπιτιών τους, μέσα σε δωμάτια γεμάτα με παιχνίδια. Κάποιες φορές, τα παιδιά σταματούσαν το παιχνίδι τους για να τσιμπολογήσουν μερικά γλυκίσματα, ή ένα κομμάτι αφράτο κέικ.

Ενώ η Νεράιδα Ν. ήταν απασχολημένη να κοιτάει τα παιδιά, άκουσε ένα ξεψυχισμένο τιτίβισμα. Ένας μικρός κοκκινολαίμης περιπλανιόταν στο χιόνι κάτω από τη μηλιά, ψάχνοντας κάτι να φάει. Είχε παγώσει, και τα βρεγμένα απ' το χιόνι φτερά του τον δυσκόλευαν πολύ στο πέταγμα.

Η Νεράιδα Ν. πήρε απαλά το πουλάκι στα χέρια της για να το ζεστάνει. Ο κοκκινολαίμης φαινόταν τρομαγμένος.

«Μη φοβάσαι, μικρούλη μου», είπε η Νεράιδα Ν., «σε κρατάω αγκαλιά για να σε ζεστάνω, όχι να σε φυλακίσω. Είναι μια αγκαλιά στην οποία μπορείς να νιώθεις ελεύθερος».

Έτσι, διαβεβαιώνοντας το πουλάκι ενώ το κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της, έτρεξε στη νεραϊδοκουζίνα για να του δώσει μερικά ψυχουλάκια να φάει.

Χορτάτος πια και ζεστός από τα τρυφερά χέρια της Νεράιδας Ν., ο μικρός κοκκινολαίμης ένιωθε αμέσως καλύτερα. Προτού τον απελευθερώσει, η Νεράιδα Ν. έφτιαξε μια μικρή φωλιά από ξυλαράκια και απαλό μαλλί στα κλαδιά της κερασιάς προκειμένου να τον προστατέψει από το κρύο, και του υποσχέθηκε ότι κάθε πρωί θα αφήνει μερικά ψυχουλάκια κοντά στη ρίζα του δέντρου για να τον βοηθήσει να ξεχειμωνιάσει.

Καθώς επέστρεφε στο αγαπημένο της κλαδί πάνω

στη μηλιά, η Νεράιδα Ν. συνειδητοποίησε ότι στην πόλη θα υπήρχαν πάρα πολλά πουλάκια που θα υπέφεραν από την πείνα και την παγωνιά. Τα έντομα είχαν πέσει σε χειμερία νάρκη, και τα πάντα ήταν καλυμμένα από χιόνι. Δεν υπήρχε τίποτα για να φάνε.

Τα σπουργιτάκια πετούσαν σε μικρές ομάδες ψάχνοντας λίγο φαγητό για να περάσουν τις κρύες χειμωνιάτικες μέρες. Στέκονταν στα παράθυρα των σπιτιών και κοιτούσαν τα παιδιά που έτρωγαν γλυκά και μπισκότα, και πετούσαν στα σκουπίδια τα μισοτελειωμένα κομμάτια κέικ και όλα αυτά τα λαχταριστά ψίχουλα που έμεναν στο τραπεζομάντηλο.

Το κρύο γινόταν ολοένα και πιο τσουχτερό, και τα πουλάκια ζορίζονταν ολοένα και περισσότερο.

Η Νεράιδα Ν. ήταν στενοχωρημένη, και φοβόταν ότι οι φίλοι της δεν θα κατάφερναν να επιβιώσουν αυτόν τον χειμώνα. Προσπάθησε με το μαγικό της ραβδί να κάνει τα παιδιά να αντιληφθούν τα πουλάκια που κόντευαν να πεθάνουν από το κρύο και την πείνα και να τα βοηθήσουν, αλλά το μαγικό της ραβδί δεν ήταν τόσο δυνατό.

Έτσι, αποφάσισε να πάει στο σπίτι του φίλου της του Μαρίνο, του σοφού και μελετηρού μάγου, και να του ζητήσει βοήθεια.

Τοκ, τοκ.

Καμία απάντηση. Η Νεράιδα Ν. άνοιξε αργά την πόρτα.

«Μαρίνο; Είσαι εδώ;», αντήχησε η φωνή της μέσα στο άδειο δωμάτιο.

Παντού επικρατούσε απόλυτη ησυχία.

«Μαρίνο...; Πού είσαι;», συνέχισε η Νεράιδα Ν.

«Σε παρακαλώ, Μαρίνο, εμφανίσου. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Ο Μαρίνο ήταν στη βιβλιοθήκη, απολύτως συγκεντρωμένος στο διάβασμα και καθισμένος πάνω σε ένα βουνό από βιβλία, και δεν άκουσε τη φωνή της νεραϊδοφίλης του.

«Μαρίνο, ευγενικέ μου φίλε, το ξέρω ότι είσαι στο σπίτι γιατί η πόρτα ήταν ανοιχτή. Σε παρακαλώ εμφανίσου». Η Νεράιδα Ν. αποφάσισε να πάει να τον ψάξει στη βιβλιοθήκη.

«ΜΑΡΙΝΟ!!! Επιτέλους σε βρήκα! Κατέβα από αυτό το βουνό από βιβλία και έλα μαζί μου, χρειάζομαι τις μαγικές σου δυνάμεις!».

«Αγαπητή μου νεράιδα, δεν μπορώ να έρθω. Όπως βλέπεις, πρέπει να μελετήσω».

«Μα πρέπει να δράσουμε τώρα!», απάντησε η Νεράιδα Ν.

«Προκειμένου να δράσουμε, πρέπει να σκεφτούμε, και προκειμένου να σκεφτούμε, πρέπει να μελετήσουμε», απάντησε σοβαρά ο Μαρίνο.

«Μαρίνο, σε παρακαλώ, δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο», επέμεινε η Νεράιδα Ν.

Ο Μαρίνο, εν τω μεταξύ, είχε ξαναρχίσει το διά-

βασμα.

«Μαρίνο, χαρά μου», τον ικέτεψε η Νεράιδα Ν. που ήξερε ότι στον Μαρίνο άρεσε πολύ να τον αποκαλούν έτσι, «με όλο αυτό το χιόνι τα πουλάκια πεθαίνουν απ' το κρύο και την πείνα και τα παιδιά δεν κάνουν τίποτε για να τα βοηθήσουν».

«ΤΙΠΙ;», φώναξε αλαφιασμένος κι έκπληκτος ο Μαρίνο. «Μα γιατί δεν το λες απ' την αρχή;».

«Μα προσπάθησα...», ψέλλισε η Νεράιδα Ν.

Μα ο Μαρίνο δεν την άκουγε πια. Κατέβηκε από το βουνό των βιβλίων κρατώντας το εγχειρίδιο ορνιθολογίας και το μαγικό του ραβδί.

«Πέτα πιο γρήγορα, Νεράιδα Ν.! Πάμε να σώσουμε τα πουλιά – δεν έχουμε ούτε λεπτό για χάσιμο!».

Όταν έφτασαν στην πόλη, ο Μαρίνο έκανε με το μαγικό του ραβδί όλα τα παιχνίδια αόρατα μεμιάς.

Ξαφνικά, τα παιδιά βρέθηκαν να μην έχουν ούτε ένα αυτοκινητάκι, μια κούκλα, ένα τουβλάκι, ούτε ένα επιτραπέζιο ή ένα λούτρινο ζωάκι. Εξαφανίστηκαν όλα, χάθηκαν!

Τα παιδιά άρχισαν να ψάχνουν σε κάθε σημείο των σπιτιών τους για να βρουν πού είχαν πάει όλα τα παιχνίδια, μα δεν έβγαζαν άκρη. Τελικά αποφάσισαν να κοιτάζουν απ' το παράθυρο μήπως βρουν τα παιχνίδια τους στον κήπο.

Μα καθώς κοίταζαν έξω, είδαν επιτέλους τα πει-

νασμένα, ξεπαγιασμένα σπουργιτάκια.
«Ενώ εμείς παίρνουμε αγκαλιά τα λούτρινα κουκλάκια μας, τα πουλάκια έξω λιμοκτονούν», είπε ένα σοβαρό αγόρι με σκουρόχρωμα μάτια.
«Ας τους δώσουμε κάτι να φάνε!», είπε ένα μικρό κοκκινομάλλικο κοριτσάκι.
«Διάβασα σε ένα βιβλίο ότι τα σπουργίτια τρελαίνονται για ψίχουλα ψωμιού, ενώ οι κοκκινολαίμηδες προτιμούν ψίχουλα από γλυκίσματα!», είπε ένα κορίτσι με μακριά, ξανθά μαλλιά.
«Από όλα μου τα παιχνίδια», είπε ξανά με μια γλυκιά έκφραση στο πρόσωπό του το σοβαρό αγόρι, το οποίο έκανε συλλογή από παιχνίδια – ζώακια, «το μόνο που έχει απομείνει είναι μια ξύλινη ταΐστρα πουλιών!».
«Τέλεια!», είπε το ξανθό κορίτσι.
«Θα τρίψω ένα κομμάτι κέικ κάστανου για να γεμίσουμε την ταΐστρα», είπε ένα κορίτσι με πράσινα μάτια.

Μόλις γέμισαν και στερέωσαν την ταΐστρα, τα πουλάκια έρχονταν κατά σμήνη για να φάνε. Τα παιδιά χαίρονταν πολύ που έβλεπαν τα σπουργιτάκια, τους κοκκινολαίμηδες και τους σπίνους να τρώνε με τόση όρεξη!
«Γιούπιιι!», φώναζαν όλα μαζί.
«Θα κοιτάω την ταΐστρα κάθε μέρα», είπε το αγόρι με τα σκουρόχρωμα μάτια, «για να είμαι σίγουρος ότι είναι πάντα γεμάτη».

«Θα φτιάχνω πολλά ωραία κέικ που θα μοιράζομαι με τα πουλάκια», είπε το κορίτσι με τα πράσινα μάτια.
Στο μεταξύ είχε σκοτεινιάσει.... «Πάμε σπίτι!», είπαν όλα μαζί.
Μόλις επέστρεψαν στα σπίτια τους, ως δια μαγείας, όλα τα παιχνίδια τους εμφανίστηκαν και πάλι!
Τα παιδιά χάρηκαν πολύ που είχαν και πάλι τα παιχνίδια τους, αλλά συνέχισαν να ταΐζουν τους μικρούς τους φίλους με ψίχουλα και σπόρους κάθε μέρα.
Ο Μαρίνο και η Νεράιδα Ν. αναστέναζαν με ανακούφιση και κοιτάχτηκαν βαθιά μέσα στα μάτια. Δεν χρειάζονταν λόγια. Ήξεραν και οι δύο ότι είχαν κάνει ένα μεγάλο δώρο στα παιδιά: τα είχαν διδάξει ότι το να νοιάζεσαι για τον πιο αδύναμο είναι η μεγαλύτερη καλοσύνη.

Το μυστήριο των χαμένων λέξεων

Ήταν μέσα Μάρτη, 14 για την ακρίβεια – η Νεράιδα Ν. το θυμάται πολύ καλά, γιατί κάτι πολύ παράξενο συνέβη τη μέρα εκείνη! – όταν ο Μαρίνο, ο Μάγος της Λίμνης, μπήκε τρέχοντας και λαχανιασμένος στον νεραϊδόκηπο.

Ήταν μια από αυτές τις μέρες στα τέλη του χειμώνα που νιώθει κανείς την Άνοιξη να είναι πολύ κοντά. Αισθανόσουν την παρουσία της παντού μέσα στον κήπο της Νεράιδας Ν., παρόλο που μόνο η ιαπωνική μανόλια είχε προλάβει να ανθίσει, με τα μεγάλα ροζ άνθη της να ξεδιπλώνονται πάνω στα γυμνά κλαδιά της.

Όμως, παντού τριγύρω ένιωθες τον παλμό της ζωής που ξεκινά, πρωτίστως στα μπουμπούκια που ήταν έτοιμα να ξεδιπλωθούν και να απλωθούν σε μικρά, τρυφερά φυλλαράκια. Σύντομα ο ροδόκηπος θα ήταν ολόκληρος μια έκρηξη χρωμάτων και αρωμάτων.

Ενώ η Νεράιδα Ν. παρατηρούσε ήσυχα το ζύ-

πνημα της φύσης, ο Μαρίνο ήταν φανερά ανήσυχος.

«Νεράιδα Ν.!\», άρχισε ο Μαρίνο, «έρχομαι από τη βιβλιοθήκη - συνέβη κάτι πολύ, πολύ παράξενο... Υπάρχουν γράμματα σκορπισμένα από δω κι από κει σε όλο το πάτωμα, παντού!».

«Γράμματα;», ρώτησε η Νεράιδα Ν., «τι γράμματα; Εννοείς την αλληλογραφία σου; Μάλλον θα τα σκόρπισε κάποια ριπή αέρα...».

«Όχι, όχι», απάντησε βιαστικά ο Μαρίνο, «εννοώ γράμματα, μικρά γράμματα διασκορπισμένα κάτω απ' τα βιβλία, παντού...».

«Μικρά γράμματα; Κάτω απ' τα βιβλία...; Μαρίνο, είσαι καλά;», ρώτησε η Νεράιδα Ν. προβληματισμένη.

«Μια χαρά είμαι, αναιδή νεραϊδούλα!», απάντησε ο Μαρίνο κάπως θυμωμένα. «Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα. Εννοώ γράμματα της αλφαβήτου!».

«Της αλφαβήτου; Μαρίνο, είσαι σίγουρος;».

«Άκου, Νεράιδα Ν., τα πράγματα είναι σοβαρά! Προφανώς υπάρχει μόνο ένας τρόπος να το καταλάβεις, κι αυτός είναι να το δεις με τα ίδια σου τα μάτια».

Η Νεράιδα Ν. ακολούθησε τον φίλο της τον Μαρίνο στη βιβλιοθήκη του και είδε ότι πράγματι, σε όλο το πάτωμα, κοντά στα βιβλία, βρίσκονταν σκορπισμένα πολλά μικρά γράμματα της αλφαβήτου.

«Μα από πού ξεφύτρωσαν;», ρώτησε τον Μαρίνο η Νεράιδα Ν.

«Από το λεξικό και από όλα τα υπόλοιπα βιβλία. Τα άνοιξα και είδα ότι από μέσα λείπουν λέξεις - ολόκληρες λέξεις!».

Η Νεράιδα Ν. κοίταξε με προσοχή τα μικρά γράμματα που είχαν δημιουργήσει στοίβες, και είδε ότι σχημάτιζαν κάποιες λέξεις: αγάπη, υπομονή, ευγνωμοσύνη, ευγένεια, ακρόαση...

«Μαρίνο», είπε απαλά η Νεράιδα Ν., «ας τις μαζέψουμε. Θα συγκεντρώσουμε τις πεσμένες λέξεις και θα τις βάλουμε πίσω στις θέσεις τους μέσα στα βιβλία».

Και πράγματι, έτσι έκαναν. Μα κάθε τους προσπάθεια έπεφτε στο κενό... Οι λέξεις δεν έμεναν στις θέσεις τους. Κάθε φορά που τις έβαζαν πίσω, αυτές γλιστρούσαν πάλι, και τα γραμματάκια τους έπεφταν στο πάτωμα.

«Νεράιδα Ν.», είπε λυπημένα ο Μαρίνο, «φοβάμαι ότι δεν υπάρχει πια χώρος για αυτές τις λέξεις, που σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι πολύ πιο σοβαρό από όσο μπορούμε να φανταστούμε». Η Νεράιδα Ν. έγνεψε ανήσυχα.

«Μαρίνο, γλυκέ μου φίλε, θα σκαρφαλώσω στο πιο ψηλό κλαδί της μηλιάς για να δω τι συμβαίνει στην πόλη, και να προσπαθήσω να καταλάβω γιατί αυτές οι λέξεις αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τα βιβλία», είπε τελικά η Νεράιδα Ν.

Αφού σκαρφάλωσε (ή καλύτερα... πέταξε) ως την κορυφή της μηλιάς, η Νεράιδα Ν. άρχισε να παρατηρεί τον ορίζοντα, αποφασισμένη να φτάσει στη λύση του μυστηρίου των λέξεων που εξαφανίστηκαν από τα βιβλία.

Πρώτα είδε ένα σχολείο. Το κτίριο ήταν παλιό και είχε φθορές. Οι σοβάδες έπεφταν από τους τοίχους, και τα παιδιά δεν μπορούσαν να κρεμάσουν τις ζωγραφιές τους - οπότε κατέληγαν να τους λερώνουν. Το φως του ήλιου έφτανε θαμπό μέσ' από τα θολά τζάμια, χωρίς να καταφέρνει να φωτίσει τις αίθουσες, οι οποίες δεν είχαν χώρο για παιχνίδι ή για βιβλία. Με τόση δυσaréσκεια και ενόχληση που ένιωθαν τα παιδιά, δεν άκουγαν πια τους δασκάλους τους, ενώ καμιά φορά έμπλεκαν σε καυγάδες χωρίς κανένα λόγο.

Μετά, η Νεράιδα Ν. κοίταξε μέσα σε κάποιο από τα πολλά σπίτια, και είδε γονείς τόσο απασχολημένους με τις δουλειές τους, που δεν άκουγαν τα παρακάλια των παιδιών τους για ένα χατίρι που τους ζητούσαν. Τα παιδιά άρχισαν τους εκβιασμούς, και οι γονείς έχασαν την ψυχραιμία τους και κατέληξαν να φωνάζουν δυνατότερα απ' τα παιδιά.

Κατόπιν, κοίταξε μέσα σε ένα όμορφο μικρό σπιτάκι. Εκεί βρισκόταν ένα αγόρι που ήθελε να πάει σε κάποιο παραθαλάσσιο μέρος για να γιατρευτεί από τον βήχα που το ταλαιπωρούσε, μα κανείς δεν είχε χρόνο να το πάει μέσα στον

χειμώνα. Το αγόρι ήταν πολύ λυπημένο και δεν μιλούσε σε κανέναν, παρά μόνο ονειρευόταν τη θάλασσα και έβηχε.

Τέλος, σε μια πολυκατοικία ζούσε μια οικογένεια, η γιαγιά και ο παππούς δεν έλεγαν πια παραμύθια στα παιδιά - προτιμούσαν να βλέπουν αδιάφορα τηλεόραση, όπως και όλοι οι υπόλοιποι. Το φαγητό μαγειρευόταν χωρίς αγάπη και καταναλωνόταν γρήγορα, χωρίς συζήτηση με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Η Νεράιδα Ν. κοίταξε μέσα και σε άλλα σπίτια, και είδε ότι κι εκεί συνέβαιναν πάνω - κάτω τα ίδια πράγματα. Κατέβηκε από τη μηλιά και επέστρεψε κοντά στον Μαρίνο.

«Τώρα κατάλαβα τι έγινε», είπε η Νεράιδα Ν. «Οι λέξεις εξαφανίστηκαν από τα βιβλία γιατί δεν υπάρχει πια χώρος γι' αυτές. Οι άνθρωποι έχουν ξεχάσει τι σημαίνει να ακούς, να δείχνεις υπομονή, να έχεις ευγένεια, και πάνω απ' όλα, τι σημαίνει να αγαπάς. Ποτέ δε θα μπορέσουμε να ξαναβάλουμε αυτές τις λέξεις μέσα στα βιβλία».

«Είναι παράλογο, γλυκιά μου νεράιδα, εντελώς παράλογο! Δεν μπορούμε να τα παρατήσουμε έτσι εύκολα!», απάντησε ο Μαρίνο.

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» τον ρώτησε η Νεράιδα Ν.

«Εγώ δε θα μπορούσα να γνωρίζω, φυσικά», είπε ο Μαρίνο, «αλλά εσύ έχεις διαβάσει τις καρδιές

των ανθρώπων, οπότε θα ξέρεις τι να κάνουμε!». «Μα δε γνωρίζω κάποιο μαγικό για να κάνω τις λέξεις να επιστρέψουν στα βιβλία, ούτε για ν' αλλάξω τις καρδιές των ανθρώπων», αντέτεινε η Νεράιδα Ν.

«Αυτή είναι η μεγαλύτερη χαζομάρα που έχω ακούσει σε όλη μου τη ζωή! Κολοσσιαία!», είπε ο Μαρίνο. «Νεράιδα Ν., τι περιμένεις για να πιάσει δουλειά το μαγικό σου ραβδί;».

«Μα...».

«Δεν έχει μα! Κουράγιο, μικρή μου νεράιδα! Κι εγώ θα σε βοηθήσω».

Η Νεράιδα Ν. αναστέναξε και ξαναγύρισε στον κήπο της, σκεπτόμενη όλα τα μαγικά που της είχε διδάξει η γιαγιά της. Τότε, ξαφνικά, θυμήθηκε ένα βιβλίο. Έτρεξε στη σοφίτα και, ανάμεσα σε παλιές φωτογραφίες της γιαγιάς της, το βρήκε. Ήταν χειρόγραφο, δεμένο με μια όμορφη κορδέλα, και είχε τίτλο: *Μαγικά για δύσκολες ματαστάσεις*.

Το ξεφύλλισε ανυπόμονα, ώσπου έπεσε σε μια σελίδα που ξεκινούσε με αυτές τις λέξεις: *Τι να κάνετε όταν οι καρδιές των ανθρώπων έχουν σκληρύνει κι έχουν χάσει την ικανότητα ν' αγαπούν*. Με μικρότερα γράμματα, ίσα που διαβάζονταν, γραμμένα με μολύβι μέσα σε παρένθεση, ήταν τα λόγια: *(η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο)*.

«Τι μπορεί να εννοούσε η γιαγιά;», αναρωτήθηκε η Νεράιδα Ν.

Προσπαθώντας να ερμηνεύσει το ζόρκι, έφτασε ως το σπίτι του Μαρίνο. Μόλις τον είδε, φώναξε: «Μαρίνο, έλα μαζί μου στον νεραϊδόκηπο να με βοηθήσεις».

«Είμαι πανέτοιμος!», είπε με στόμφο ο Μαρίνο, ευχαριστημένος και γεμάτος ελπίδα.

Έτσι, μαζί, βυθισμένοι στη σιωπή, επέστρεψαν στον νεραϊδόκηπο.

«Μαρίνο, κράτα αυτό το αρχαίο βιβλίο ενώ θα σκαρφαλώνω στη μηλιά. Αλλά πρώτα πες μου, τι πιστεύεις ότι σημαίνει η φράση “η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο”;».

«Εμ, λοιπόν... η ομορφιά... Εμμ, εννοώ... Μα γιατί σε απασχολεί η ομορφιά αυτή τη στιγμή;».

«Απάντησέ μου σε παρακαλώ», είπε μόνο η Νεράιδα Ν.

«Λοιπόν, η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο γιατί αυτή είναι ο τρόπος να καταλαβαίνουμε τι είναι καλό και σωστό», είπε ο Μαρίνο αποφασιστικά.

«Μαρίνο, είσαι ιδιοφυΐα!!!», αναφώνησε η Νεράιδα Ν. με βλέμμα που έλαμπε, και χωρίς δισταγμό στρώθηκε αμέσως στη δουλειά.

Με το μαγικό της ραβδί η Νεράιδα Ν. έκανε το σχολείο καθαρό και φωτεινό. Έφερε μέσα όλα τα χρώματα της ίριδας και κάλυψε την αυλή με απαλό γρασίδι. Τα παιδιά, βλέποντας το σχολείο

τους τόσο όμορφο και καθαρό, έδειξαν σεβασμό και κάθισαν στις θέσεις τους. Άκουγαν τους δασκάλους τους, μάθαιναν νέα πράγματα και εργάζονταν ήσυχα. Στο διάλειμμα, όλα μαζί έτρεχαν έξω – κάποια για να αρχίσουν το παιχνίδι, άλλα για να ξαπλώσουν στο γρασίδι, θαυμάζοντας πώς φαίνεται ο ουρανός ανάμεσα από τα κλαδιά των δέντρων.

Κατόπιν, η Νεράιδα Ν. στράφηκε προς τα σπίτια.

Έφερε μέσα στο σπίτι του άρρωστου αγοριού το φως και τη θαλασσινή αύρα, και χάρισε στη μητέρα του ένα χαμόγελο φωτεινότερο απ' τ' αστραφτερά νερά. Το αγόρι, βλέποντας τη μητέρα του τόσο χαμογελαστή, κατάλαβε ότι έχει μεγάλη καρδιά, και όλο το βράδυ βυθιζόταν ξανά και ξανά στην αγκαλιά της σαν σε μια θάλασσα αγάπης – κι αμέσως ένιωσε καλύτερα.

Στο σπίτι όπου το δείπνο ετοιμαζόταν χωρίς καθόλου αγάπη, η Νεράιδα Ν. τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι όμορφα πιάτα και ποτήρια, κι ένα κέικ τόσο υπέροχο, που καταλάβαινες τη νοστιμιά του ήδη προτού το φας! Οι γονείς και τα παιδιά κάθισαν στο τραπέζι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον με χαρούμενο βλέμμα, και μιλούσαν όλο το βράδυ για αυτό το φανταστικό κέικ.

Στους παππούδες η Νεράιδα Ν. χάρισε μια ζεστή, χρωματιστή κουβέρτα να τυλίγονται ενώ κάθονταν δίπλα στα εγγόνια τους, και βιβλία με

εικόνες τόσο όμορφες, που η τηλεόραση παρέμενε σβηστή, και όλοι άκουγαν με προσοχή τις ιστορίες που τους διάβαζε η γιαγιά.

Τέλος, στους κουρασμένους και ανυπόμονους γονείς, χάρισε ένα παράθυρο που έβλεπε κατευθείαν τον έναστρο ουρανό. Η ήρεμη ομορφιά των αστεριών τους ξανάδωσε τη χαμένη τους χαλαρότητα. Αγκάλιασαν τα παιδιά τους κοιτάζοντας ήσυχα τον ουρανό για λίγο όλοι μαζί, και ψιθύριζαν λόγια αγάπης ο ένας στον άλλον.

Σε κάθε σπιτικό υπήρχε περισσότερη αγάπη.

«Μαρίνο», είπε η Νεράιδα Ν., «έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα».

«Το ξέρω», τη διαβεβαίωσε ο Μαρίνο, και συνέχισε:

«Τώρα, ας πάμε πίσω στη βιβλιοθήκη. Πρέπει να προσπαθήσουμε να μαζέψουμε τα γράμματα και να βάλουμε τις χαμένες λέξεις στη θέση τους».

Έτσι, επέστρεψαν στη βιβλιοθήκη. Μα τα γράμματα είχαν εξαφανιστεί από το πάτωμα.

«Ίσως είναι πολύ αργά πια...», είπε έχοντας χάσει κάθε ελπίδα η Νεράιδα Ν., ενώ άνοιγε ένα βιβλίο. Μα, προς μεγάλη της έκπληξη, είδε ότι οι χαμένες λέξεις είχαν ξαναγυρίσει πίσω!

«Μαρίνο, κοίτα!», είπε η Νεράιδα Ν. και πρόσθεσε με έναν ψίθυρο:

«Απίστευτο....».

«Και όμως αληθινό. Η γιαγιά σου είχε δίκιο!»,

απάντησε ο Μαρίνο.

Η Νεράιδα Ν. δεν μίλησε.

Στο μεταξύ, είχε σκοτεινιάσει, αλλά ο Μαρίνο και η Νεράιδα Ν. δεν το είχαν καταλάβει. Καθώς κοιτάχτηκαν βαθιά μέσα στα μάτια, είδαν και οι δυο το ίδιο φως.